

8 listopada 1954 r. w sprawie zasad obliczania stażu pracy lekarzy i lekarzy dentystów (Monitor Polski Nr 106, poz. 1414).

2. Kartę obliczeniową stażu pracy obowiązana jest prowadzić komórka kadrowa, właściwa dla zakładu społecznego służby zdrowia, w którym pracownik jest zatrudniony.

3. W razie przejścia pracownika do innego zakładu społecznego służby zdrowia komórka kadrowa przekazuje kartę obliczeniową stażu pracy wraz z załącznikami do nowego miejsca zatrudnienia.

§ 6. 1. Podstawę wpisu do karty obliczeniowej stażu pracy stanowią:

- 1) co do okresu pracy w danym zakładzie — umowa o pracę;
- 2) co do okresu pracy w innym zakładzie pracy — zaświadczenie właściwej komórki kadrowej;

3) co do okresu odbywania służby wojskowej — zaświadczenie właściwego organu wojskowego;

4) co do okresu oddelegowania do prac społecznych oraz okresu zaliczenia przerw w pracy do 3 miesięcy — decyzja właściwego organu (§ 4).

2. Dokumenty wymienione w ust. 1 powinny być przez kierownika komórki kadrowej, prowadzącej kartę obliczeniową, załączone do karty obliczeniowej stażu pracy w oryginałach lub uwierzytelnionych odpisach.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

754

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 9 lipca 1956 r.

w sprawie warunków zatrudnienia, przy których praca salowych i uczniów w zawodzie połączona jest z narażeniem na działanie promieni Roentgena, ciał promieniotwórczych oraz fal elektromagnetycznych.

Na podstawie § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 109) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenie „rozporządzenie” oznacza rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia niższego personelu oraz niektórych pracowników administracyjnych i obsługi zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 23, poz. 109).

§ 2. 1. Salowym zatrudnionym bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi przysługuje uposażenie zasadnicze według zasad określonych w § 6 ust. 1 pkt 1 lit. a) oraz ust. 3 pkt 1 rozporządzenia, jak również dodatek specjalny w wysokości 30% uposażenia zasadniczego (§ 8 pkt 4 rozporządzenia).

2. Przez zatrudnienie salowej bezpośrednio przy obsłudze chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi należy rozumieć takie zatrudnienie, w ramach którego salowa wykonuje swe podstawowe obowiązki w pomieszczeniach przeznaczonych wyłącznie dla chorych z opatrunkami z radu lub opatrunkami z innych ciał promieniotwórczych.

3. Dorywcze wykonywanie czynności określonych w ust. 2 nie stanowi podstawy do zastosowania przepisu ust. 1.

§ 3. 1. Salowym i uczniom w zawodzie zatrudnionym w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych i fizjoterapeutycznych przysługuje uposażenie zasadnicze według zasad określonych w § 6 ust. 1 pkt 1 lit. b) oraz ust. 3 pkt 1 rozporządzenia, jak również dodatek specjalny w wysokości określonej w § 11 rozporządzenia.

2. Przez zakład (pracownię) rentgenologiczny rozumie się komórkę organizacyjną wyposażoną w urządzenia rentgeno-

wskie i przeznaczoną wyłącznie do leczenia lub rozpoznawania chorób przy pomocy promieni Roentgena. Za zakład (pracownię) rentgenologiczny nie może być uważana w szczególności komórka organizacyjna (oddział szpitalny, gabinet lekarsko-dentystyczny) wyposażona w aparat rentgenowski, stosowany dorywczo w związku z dokonywanymi zabiegami.

3. Przez „zatrudnienie w zakładzie (pracowni) rentgenologicznym” rozumie się wykonywanie przez salową lub ucznia w zawodzie swych podstawowych czynności w zakładzie wymienionym w ust. 1 w czasie działania urządzeń rentgenowskich.

4. Przez „zakład (pracownię) fizjoterapeutyczny” rozumie się komórkę organizacyjną wyposażoną wyłącznie w aparaty służące do zabiegów fizjoterapeutycznych (np. diatermia krótko- i długofalowa, aparaty ultradźwiękowe, lampa kwarcowa, sollux, infrarouge, lampa Kromajera, aparaty do elektrycznych kąpielii dwu- i czterokomorowych, świetlanki itp.), przeznaczone do leczenia chorób przy pomocy promieni i fal elektromagnetycznych. Za „zakład (pracownię) fizjoterapeutyczny” nie może być uważana komórka organizacyjna (oddział szpitalny, gabinet lekarski) wyposażona w aparaty wyszczególnione wyżej stosowane dorywczo.

5. Przez „zatrudnienie w zakładzie (pracowni) fizjoterapeutycznym” rozumie się wykonywanie przez salową lub ucznia w zawodzie swych podstawowych czynności w zakładzie wymienionym w ust. 4 w czasie działania urządzeń.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1956 r.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*